

[Palle Simonsen]

jo efterhånden har gjort selve dette at gå til eksamen og få foretaget vurderinger til noget, som ikke er særlig meget værd, faktisk ville dumpe.

Men hvad er det da, der bør komme til at stå i denne vurdering? Det er for det første, at vi oplever et stadig stigende antal virksomheder, som må lukke, fordi der simpelt hen ikke er mulighed for at afsætte varer. Vi oplever, at arbejdsløsheden vokser betydelig stærkere, end regeringen forestillede sig for blot få måneder siden. I 1980 havde vi 181.000, nu forventer man, at vi i 1981 når op på 223.000, og dette til trods for – og det synes jeg er meget vigtigt at have med – at antallet af efterlønsmodtagere også er steget betydelig mere, end regeringen forventede, nemlig til 63.000. Til trods for at 63.000 personer er gået på efterløn i det sidste par år, oplever man alligevel en betydelig stigning i arbejdsløshedstallet.

Vi ser det stærkt voksende underskud på statsfinanserne, som til trods for finansministerens optimisme i hvert fald må føre frem til, at der ikke bliver megen basis for at nedsætte renten, og det kan måske i værste fald med de statsobligationer, der i stigende antal skal pumpes ud på det danske marked, medføre, at renten må stige. Her står vi ved et af de problemer, som netop rammer dansk erhvervsliv og konkurrenceevnen på en meget dramatisk vis. Her er der heller ikke nogen som helst lyspunkter at hente, tværtimod.

Vi må erkende, at der er en mindre forbedring i betalingsbalanceudviklingen, men det er, som om en konstatering heraf giver indtryk af, at det nu går den rigtige vej. Man glemmer, at betalingsbalanceunderskuddet stadig væk, hvert år, også i de kommende år, vil være af betydelig størrelse, at dette skal finansieres, og at vi derfor er i en situation, hvor vores udlandsgæld bliver stadig større med stadig større rente- og afdragsforpligtelser til følge.

Vi oplever også en situation, hvor der nu er afsluttet overenskomster på de fleste områder, og hvor man i hvert fald kan fastslå uden at være for pessimistisk, at der ikke her er nogen som helst træk i retning af en forbedring af konkurrenceevnen. De lønstigninger, der bliver tale om i de kommende to år, bliver under alle omstændigheder lige så store, som de har været det i de foregående år.

Der er ingen tegn på forbedring. Her havde regeringen også haft en chance.

Så kommer vi til spørgsmålet om besparelser. Jeg vil tillade mig at vove den påstand, at regeringen i virkeligheden giver op over for besparelserne og ligesom søger at fastslå, at besparelser ikke har nogen særlig stor værdi.

Nu har vi snart diskuteret regeringens sparebeløb mange gange, og hvis vi ikke ligefrem har en tavle – og det har vi ikke her i folketinget – til at gøre op, hvordan tingene egentlig hænger sammen, er det næsten ikke til at forklare, og det er finansministerens held, at det ikke er det.

Finansministeren siger bramfrit i talen i dag, at sparemålet for 1981 på 8 mia kr. er nået. Ja men hvordan er det nået? For det første medtager finansministeren, som han gør det hver gang, besparelsen fra 1980. Vi kunne jo godt have taget besparelserne hele vejen op igennem 1970erne. Der er dog gennemført nogle besparelser af skiftende regeringer gennem 1970erne, og så kunne vi være kommet til et betydelig større beløb.

Vi skal slet ikke genoptage en diskussion på nuværende tidspunkt om, at regeringen ikke nåede de 2½ mia kr. i 1980, men alene koncentrere os om 1981 og trække de 2½ mia kr. fra de 8 mia kr. Så er vi nede på 5½ mia kr. Heraf skal kommunerne spare 3,6 mia kr., og det vil sige, at det, der bliver tilbage på statens budgetter for 1981, det, man kan kalde reelle besparelser, er mindre end 2 mia kr. på statens budgetter. Heraf – og det forstår jeg også at finansministeren indrømmer – er der 400 mill. kr. på budgetreguleringskontoen, som endnu ikke er udmøntet. Vi ved faktisk ikke endnu, hvordan disse penge vil blive sparet. Ja, så er det vel ca. 1½ mia kr., regeringen i 1981 sparer på statens budgetter. Der er lidt forskel i forhold til det tal, finansministeren normalt opererer med.

Dernæst synes jeg, det er interessant at se på kommunernes besparelser, for dér kan finansministeren naturligvis sagtens anvende den grove pensel. Finansministeren siger: når vi ser på, hvordan budgetterne har udviklet sig – og man har holdt sig inden for vækstrammerne – er der sparet 3,6 mia kr. Ja men hvordan er de sparet?

Den halve milliard kroner, som socialministeren regnede forkert, er i hvert fald ikke sparet, og det står ganske klart, uanset hvad